

Biztosítani akarom a gyermekeim jövőjét!

Más formákban is el szokott hangozni ez a közhely (pl. „Biztosítanom *kell* a gyermekeim jövőjét!”), de a tartalom mindegyikben ugyanaz.

Mindenekelőtt egy olyan mértékű tévedés, amelyet már egyenesen *ostobaságnak* kell minősíteni: az így gondolkodó ember azt hiszi, hogy lehetséges a jövőt biztosítani; olyan magabiztossággal beszél a jövőről, mintha a múlt tényeiről lenne szó. S közben nem veszi észre, hogy a saját jövője sincs hatalmában, még kevésbé a gyermekeié, s egyáltalán: az sem biztos, hogy lesz bármiféle jövő.

Ez a gondolkodásmód csak mérhetetlen *önteltséggel*, azaz: önmagával elteltséggel lehetséges. Az ilyen ember önmagán kívül mással nem számol, elvileg még a világ (őrajta kívül létező) tényeivel sem. De ami a mi szempontunkból sokkal fontosabb: nem számol azzal, amit hagyományosan Gondviselésnek szoktunk nevezni, nincs benne „hit”, végső fokon úgy mondhatjuk: nem számol Istennel, „pogány”. Fokozottan áll rá Jézus szava: „Mindezt a pogányok keresik” (Mt 6,31), mert nemcsak saját jövőjéért van gondban, hanem még a gyermekei jövőjéért is (vö. Mt 6,34).

Másképp fogalmazva ugyanezt: csak az anyagiak létezik számára, végső soron *csak a materiát* tartja biztos valóságnak. Következésképp ténylegesen semmi más nem fontos számára. De ennél többet is kell mondanunk: Amögött, hogy az anyagiakkal még a jövőt is biztosíthatónak véli és akarja, az a mentalitás áll, amelyet az első János-levél *aladzoneia tu biu*-nak, az „anyagiakkal való kérdésnek” nevez (2,16), s amelyet a Jakab-levél is elítél (4,16). Az a fajta kevélység, gög és dicsekvés ez, melynek alapjául bizonyos vagyoni birtoklása szolgál. (Szegény ember nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy biztosítani akarja a gyermekei jövőjét.)

Mindemellett óriási *pedagógiai ballépés is* „biztosítani a gyerekek jövőjét”: mérhetetlen emberi károkat okoz nekik az, ha „beülhetnek a készbe”; nem tanulnak meg dolgozni és küzdeni, nem fogják tudni becsülni azt, amijük van, de amiért nem dolgoztak meg, ezért azt sem fogják tudni megbecsülni, amiért mások dolgoztak meg, egyenes útjuk van a léhasághoz, egyetlen dologhoz fognak érteni: „élvezni az életet”.

Hogy aztán ez a szemlélet, amikor eluralkodik, tönkreteszi *az egész társadalmat*, arra a mai Magyarország kiváló példa. Tönkremegy az egész társadalom, s tönkremennek benne a jövőt biztosítani akaró szülők és nagyszülők is: a „dolce vita” rabjaivá lett gyermekeik-únokáik elássák őket egy szociális otthon kietlen társas magányába.

„Rajta hát, mondjátok csak: Ma vagy holnap abba a városba indulunk, ott töltünk egy évet, kereskedünk és nyereszkedünk! – Hiszen azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Ugyan mi az életetek? Csak pára, mely rövid ideig látszik, aztán elenyészik. Ehelyett ezt kellene

mondanotok: Ha az Úr akarja, élni fogunk, s ezt vagy azt fogjuk tenni” (Jak 4,13-15).

MIKLOVICZ LÁSZLÓ

HOMÍLIA

Lev 13,1-2.44-46;

1Kor 10,31-11,1;

Mk 1,40-45.

Köszöntés...Mózes könyvéből olvasott rész már jól előkészíti az evangélium mondanivalóját és értehetőbbé is teszi az egész helyzetet. Mózes jól kitalálta, hogyan lehet megakadályozni egy betegség terjedését: el kell különíteni a beteget. Persze ebben a szabályban benne volt a gyanú is: ti. Isten büntetését vélték felfedezni a betegségben.... valami van a füle mögött bizonyára, azért büntette meg az Isten. Természetesen tilos volt a bőrbeteggel érintkezni, és ha valaki mégis megtette, akkor ő maga is tisztátalanná vált, a kiközösítés sorsa várta. És innen kezdve tekintsünk az evangéliumra.

Két személy, két szabálytalanság, a mai szóhasználat élve két polgári engedetlenséggel találkozunk. Az egyik a bőrbetegségben szenvedő ember, röviden a leprás, aki nem tartja be a mózesi előírásokat: nem különül el, nem kiabálja a „tisztátalan” szót és nem kerüli el az embereket.

A másik pedig éppen maga Jézus, aki szintén, mondhatnánk provokatív módon nem tartja be az „érintés” mózesi tilalmát, kockáztatva ezzel, hogy őt magát is tisztátalannak bélyegzik és kizárják az istentiszteletből és a társadalomból is. Jézus tette azt mutatja, hogy szándékosan áthágta az ide vágó vallási és társadalmi előírásokat, mintegy nekünk is üzenve: ha valamilyen törvény, szabály vagy éppen hagyomány szeretet ellenes akkor azt nem szabad követni. Pl az állam kötelezővé teszi a fegyverforgatást....

Tovább folytatódik a szabálytalankodás azzal, hogy a leprás leborul Jézus előtt, amely mint a hódolat kifejezése egyedül Istennek járt volna. Ebben a fordításban nem szerepel, de egyes kódexekben igen: „Jézus haragra gerjedt és megesett rajta a szíve...” Jézusban egyáltalán nem zárja ki egymást a harag és a részvét, amiről tanúskodik a bénakezü ember meggyógyítása is: „...Akkor így szólt a sorvadttal kezű emberhez: „Állj ki középre!” És ezt mondta nekik: „Megengedett-e szombatot jót tenni vagy rosszat tenni, életet megmenteni vagy megölni?”

Azok azonban hallgattak. [Ekkor] haraggal végignézt rajtuk, és mivel részvétet érzett irántuk, szomorú volt szívük megkövesedettsége miatt...” (Mk3,1-6). Ezt a jézusi haragot, három dolog is magyarázza: 1. a leprás térdre borulása // Zsidó kultusz szerint a térdre borulás egyedül Istent illeti meg. Jézust ugyan Izraelben senki

sem gondolta Istennek, de már a személyi kultusz legkisebb megnyilvánulását is elutasította. Isten országában nincs helye semmiféle emberi uralomnak, sőt kiváltságnak sem// 2. a leprás babonás várakozása //A leprás kérésének megfogalmazásában egy babonás várakozás szólalt meg. Abban a korban természetesnek vették az emberek, hogy egy kiemelkedő személyiség mágiikus erőátvitellel rendelkezik... talán még ma is...// 3. az egyre terjedő csodamánia .

Jézus karizmatikus erejét feltételezve, ez a gyógyulás természetes módon, magyarázható pszichoszomatikus folyamatokkal. A bőr az a szervünk, amelyik, egyéb feladatai mellett a gyengédséget és a durvaságot érzékeli, és a leggyorsabban reagál az olyan lelki rezdülésekre, mint például az öröm, az izgalom vagy a rémület (elpirulás, elsápadás, lúdbőrzés...csodálkozok is, hogy miért a négereket nevezik színesbőrűeknek).

Nem nehéz belegondolni, mekkora öröm és izgalom tölthette el a leprást, amikor Jézus – nem törődve a vallási előírásokkal, saját kiközösítését is kockáztatva – gyengéden megérintette őt. Bizony nem utópisztikus a gyógyulás ténye sőt, talán még az sem túlzás, hogy ez azonnal megtörtént. Példa lehet számunkra is Jézusnak ez a gyakorlata: az érintés „varázsa”... és kell is követnünk.

A gyógyítás után Jézus szigorúan ráparancsol az emberre, nem mondja el senkinek a vele történeteket. Az ingerültségének oka, hogy miközben a részvét gyógyításra indította, rádöbent, hogy ha ez köztudottá válik, már csak csodákat kívánnak majd, és nem figyelnek többé a lényegre, az örömeire. Egy titokzatos csodatevő ugyanis mindig érdekesebb, mint a megtérés. Sajnos már maguk az evangélisták is szinte kötelezőnek érezték, hogy egyre nagyobb „bizonyító csodákkal” illusztrálják és hitelesítsék Jézus karizmatikus gyógyításait. Ezzel egy varázsló köntösébe „bújtatták”, elfogadhatatlanná téve őt minden kor gondolkodó emberei számára.

A papoknak kellett hivatalosan megállapítaniuk és elismerniük a gyógyulást; ehhez az eljáráshoz hozzátartozott a megfelelő áldozat bemutatása is. A gyógyult csak ezután térhetett vissza a társadalomba. Jézus ennek érdekében küldi a papokhoz az általa meggyógyított embert, és nem azért, mintha szükségesnek tartotta volna áldozatok bemutatását.

Amitől Jézus félt, bekövetkezett: a meggyógyult ember csodapropagandát csinált. Jézusnak ez elől ki kellett térnie – a pusztá helyeken tartózkodással – mivel küldetésének csak ártott. Mi az, amit ma megtanulhatunk Jézusunktól az evangélium alapján? Jót tenni mindenkivel, akivel kapcsolatba kerülünk és a jó tett forrását is megnevezni és rámutatni a szeretet tanítójára és a szeretet Istenére.

Túrmezei Erzsébet: A harmadik
Valamit kérnek tőled.
Megtenni nem kötelesség.
Mást mond a jog,
mást súg az ész.
Valami mégis azt kívánja: Nézd,
tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.
Messzire mentél.
Fáradt vagy. Léptél százat.
Valakiért még egyet kellene.
De tested, véred lázad.
Majd máskor! – nyugtat meg az ész.
És a jog józanságra int.
De egy szelíd hang azt súgja megint:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.
Valakin segíthetnél.
Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg.
Tán összetörte a szíved.
Az ész is azt súgja: Minek?
De Krisztus nyomorog benne.
És a szelíd hang halkán újra kérlel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet!
Ó, ha a harmadik
egyszer első lehetne,
és diktálhatna, vonhatna, vihetne!
Lehet, elégnél hamar.
Valóban esztelenség volna.
De a szíved békességről dalolna,
s míg elveszítenéd,
bizony megtalálnád az életet!
Bízd rá magad arra a harmadikra!
Mert az a szeretet.

Elhangzott a szendehelyi templomban, febr.10-én.

VEÉR ISTVÁN TAS

SEGÉD-ESZKÖZEIM...

(Zsombok György ajánlásával)

Tápa

Nélküled még mindig csak hevernék ágyamban,
jó beléd kapaszkodva
föltápászkodnom,
felülni az ágy szélére,
s elővenni másik
kedves segítségemet,
a morfondírt.